

Sygn. akt: I C 66/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz-Wójcicka

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2021 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko S. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej S. B. na rzecz powoda Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 17.559,41 zł (siedemnaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt dziewięć złotych i czterdzieści jeden groszy)

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 października 2020 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.617 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie

od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **I C 66/21**

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej S. B. kwoty 17.559,41 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że jego poprzednik prawny (...) sp. z o.o. zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...), na mocy której pozwana otrzymała określoną w niej kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach wskazanych w umowie, z czego się nie wywiązała. Legitymację czynną w sprawie skonkretyzował powołując się

na zawartą z (...) sp. z o.o. umowę przelewu wierzytelności z dnia 15 grudnia 2019 roku. Kolejno podał, że w dniu 19 lutego 2020 roku strony zawarły ugodę, na mocy którego pozwana uznała co do zasady jak i wysokości, wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki nr (...), a przysługującą powodowi – jako cesjonariuszowi – w łącznej kwocie 17.623,26 złotych oraz zobowiązała się do jej spłaty w ratach oraz terminach ustalonych ugodą. Wyjaśnił, że ostatecznie pozwana dokonała jedynie spłaty dwóch rat w kwocie 200 złotych, zaprzestając dokonywania dalszych spłat i niedopełniając tym samym warunków ugody. W konwencji powód wypowiedział zawartą ugodę, a dochodzone pozwem roszczenie stało się wymagane z dniem 1 października 2020 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 marca 2021 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Mrągowie uwzględnił żądanie powoda w całości.

Pozwana S. B. w terminie złożyła sprzeciw i zaskarżyła nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu wskazała, że w zgodzie z ugodą z dnia 19 lutego 2020 roku wymaga ona pisemnego wypowiedzenia, które powinno nastąpić listownie. Natomiast wypowiedzenie, na które powołuje się powód, nie ma formy pisemnej, nie zawiera danych pozwanej, jak i tego, kto jest jego adresatem. Zarzuciła brak wykazania, że pismo zostało nadane i doręczone pozwanej. Z ostrożności procesowej podniosła zarzut abuzywności postanowień umowy pożyczki z dnia 3 stycznia 2019 roku dotyczących prowizji.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3 stycznia 2019 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z S. B. umowę pożyczki nr (...) na okres od dnia 3 stycznia 2019 roku do dnia 14 lutego 2022 roku. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 27.708,51 złotych, co uwzględniało otrzymany przez pożyczkobiorcę kapitał w kwocie 10.000 złotych, prowizję w kwocie 9.972 złotych oraz odsetki. Tego samego dnia (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przelał na rzecz S. B. kwotę 10.000 złotych, podając w tytule przelewu, że jest to wypłata środków z pożyczki nr (...).

(dowód: umowa pożyczki nr (...) – k. 42-48, wydruk przelewu – k. 49)

Pismem z dnia 22 września 2019 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wypowiedział S. B. – z zachowaniem 14-dniowego terminu wypowiedzenia – umowę pożyczki z uwagi na niedokonywanie terminowych spłat zobowiązania. Jednocześnie wezwał ją do dokonania spłaty zadłużenia w kwocie 1.100,87 złotych w terminie 14 dni, informując, że w przypadku dokonania wpłaty nastąpi powrót do pierwotnego planu spłaty ustalonego umową pożyczki z dnia 3 stycznia 2019 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy – k. 50)

W dniu 15 grudnia 2019 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. zawarta została umowa przelewu wierzytelności, której przedmiot stanowiły wierzytelności przysługujące (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wobec dłużników, w tym wymagalna wierzytelność wobec S. B. w kwocie 17.517,87 złotych wynikająca z umowy pożyczki nr (...) z dnia 3 stycznia 2019 roku. W § 5 umowy cesji wskazano, że wierzytelności przechodzą na Fundusz z dniem zawarcia umowy (pkt 1), zaś w przypadku opóźnienia w zapłacie ceny, Fundusz zapłaci odsetki ustawowe za każdy dzień opóźnienia. Do umowy załączono oświadczenie, że w dniu 30 grudnia 2019 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. uiścił na rachunek bankowy zbywcy wierzytelności całość ceny nabycia.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 15.12.2019r. – k. 10-18, załącznik do umowy cesji z dnia 15.12.2019r. – k. 20, oświadczenie – k. 18v)

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawiadomił S. B. o fakcie zawarcia między (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a Funduszem umowy przelewu wierzytelności z tytułu umowy pożyczki z dnia 3 stycznia 2019 roku nr (...) w kwocie 17.517,87 złotych (stan na dzień 31 października 2019 roku).

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 52)

W dniu 19 lutego 2020 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł z S. B. ugodę, w której uznała ona co do zasady, jak i wysokości, zadłużenie wynikające z umowy pożyczki nr (...) opiewające na kwotę 17.623,26 złotych, którą to wierzytelność nabył na podstawie umowy cesji. Zobowiązała się do spłaty przedmiotowego zadłużenia w 177 ratach, pierwszej płatnej do dnia 31 marca 2020 roku w kwocie 100 złotych, kolejnych 175 ratach płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca w kwocie po 100 złotych oraz ostatniej, płatnej do dnia 30 listopada 2034 roku w kwocie 23,26 złotych. W § 4 pkt 1 ugody jej strony ustaliły, że w przypadku opóźnienia w płatnościach rat stanowiących równowartość dwóch pełnych rat ugody, wierzyciel uprawniony będzie do rozwiązania umowy, a cała pozostała do spłaty kwota wierzytelności, pomniejszona o kwotę dokonanych spłat zostanie postawiona w natychmiastową wymagalność i będzie mogła być dochodzona na drodze postępowania sądowego. W § 4 pkt 2 doprecyzowano, że rozwiązanie umowy nastąpi na skutek pisemnego wypowiedzenia w formie listownej, dokonanego przez wierzyciela z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia na adres wskazany przez dłużniczkę. Z kolei w § 4 pkt 4 strony zgodnie ustaliły, że w przypadku rozwiązania ugody wierzyciel uprawniony będzie do naliczania od pozostałej do zapłaty kwoty zadłużenia odsetek za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie obowiązującej w dacie opóźnienia. S. B. dokonała jedynie dwóch spłat w/w zobowiązania w łącznej kwocie 200 złotych.

(bezsporne, a nadto dowód: ugoda z dnia 19.02.2020r. – k. 8-8v)

Pismem z dnia 7 września 2020 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wypowiedział S. B. ugodę zawartą w dniu 19 lutego 2020 roku z uwagi brak dokonania przez nią spłat 4 pełnych rat, w łącznej kwocie 400 złotych w terminach określonych ugodą z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia. Jednocześnie wskazał, że w przypadku uregulowania zaległych rat do dnia 1 października 2020 roku decyzja o wypowiedzeniu ugody może ulec zmianie oraz poinformował dłużniczkę, że w przypadku braku uregulowania przedmiotowych rat, po upływie okresu wypowiedzenia będzie ona zobowiązana do zapłaty kwoty zadłużenia w kwocie 17.423,26 złotych, a do tej kwoty doliczone będą codzienne odsetki ustawowe za opóźnienie. Przedmiotowe pismo zostało nadane w placówce pocztowej w dniu 8 września 2020 roku, a doręczone w dniu 11 września 2020 roku.

(dowód: wypowiedzenie ugody – k. 9-9v i k. 53-54, wydruk z elektronicznego śledzenia e-monitoring Poczta Polska – k. 55-55v)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W realiach niniejszej bezspornym było, że poprzednika prawnego powoda, tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. łączyła z pozwaną umowa pożyczki z dnia 3 stycznia 2019 roku nr (...), która to umowa wskutek braku dokonywania przez pozwaną spłat na warunkach w niej określonych została wypowiedziana. Natomiast na podstawie umowy cesji z dnia 15 grudnia 2019 roku powód – stosownie do treści

art. 509 § 1 i 2 kc – nabył od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki. W dniu 19 lutego 2020 roku strony niniejszego postępowania zawarły ugodę, na mocy której pozwana uznała co do zasady, jak

i wysokości zadłużenie wynikające z tejże umowy w kwocie 17.623,26 złotych oraz zobowiązała się do jego spłaty na nowych warunkach, czego finalnie nie dokonała. Pozwana przedmiotowych okoliczności nie kwestionowała. Podniosła jednak, że rzekomo dokonane przez powoda wypowiedzenie ugody, o którym mowa w pozwie, nie zostało jej doręczone,

a nadto nie zawiera formy pisemnej. Tym samym uznać należy je za nieskuteczne oraz niweczące zasadność dochodzonego powództwa. Z ostrożności procesowej podniosła zarzut abuzywności postanowień umowy pożyczki z dnia 3 stycznia 2019 roku w zakresie postanowień dotyczących prowizji.

Kwestia wypowiedzenia ugody została uregulowana w jej postanowieniach. W § 4 pkt 1 ugody jej strony ustaliły, że w przypadku opóźnienia w płatnościach rat stanowiących równowartość dwóch pełnych rat ugody, wierzyciel uprawniony będzie do rozwiązania umowy, a cała pozostała do spłaty kwota wierzytelności, pomniejszona o kwotę dokonanych spłat zostanie postawiona w natychmiastową wymagalność i będzie mogła być dochodzona na drodze postępowania sądowego. W § 4 pkt 2 doprecyzowano zaś, że rozwiązanie umowy nastąpi na skutek pisemnego wypowiedzenia w formie listownej, dokonanego przez wierzyciela z zachowaniem 7-dniowego terminu wypowiedzenia na adres wskazany przez dłużniczkę.

Stosownie do treści art. 61 kc, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Przepis ten nie wymaga, aby adresat oświadczenia zapoznał się faktycznie z jego treścią. Wystarczająca jest sama możliwość zapoznania się. Taką możliwość daje wysłanie pisma zawierającego oświadczenie woli przesyłką poleconą. A nawet wówczas, gdy takiej przesyłki adresat z własnej woli nie odbiera z urzędu pocztowego, należy uznać, że miał możliwość zapoznania się z jej treścią i z możliwości takiej z własnej woli nie skorzystał (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 roku sygn. akt II CSK 454/09 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1996 roku sygn. akt I PKN 36/96, publ. OSNAPUS 1997, nr 14, poz. 251, z dnia 13 grudnia 1996 roku sygn. akt I PKN 41/96, publ. OSNAPUS 1997, nr 13, poz. 268, z dnia 23 stycznia 1998 roku sygn. akt I PKN 501/97, publ. OSNAPUS 1999, nr 1, poz. 15, z dnia 20 stycznia 2004 roku sygn. akt II CK 358/02, publ. (...) 2004, nr 9, s. 6, z dnia 5 października 2005 roku sygn. akt I PK 37/05, publ. OSNP 2006, nr 17-18, poz. 263).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że powód w piśmie z dnia 7 września 2020 roku złożył oświadczenie o wypowiedzeniu ugody z dnia 19 lutego 2020 roku, a pismo to zostało zaadresowane na wskazany przez pozwaną w ugodzie adres.

Z analizy zebranej w sprawie dokumentacji wynika także, że przedmiotowe wypowiedzenie złożone zostało w imieniu powoda przez kierownika departamentu (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjne S.A. z siedzibą we W., który to podmiot reprezentował stronę powodową także przy zawarciu ugody z dnia 19 lutego 2020 roku. Na okoliczność dokonania nadania pisma z dnia 7 września 2020 roku stanowiącego wypowiedzenie umowy strona powodowa przedłożyła wydruk ze strony e-monitoring.poczta-polska.pl, z którego wynika,

że powód w dniu 8 września 2020 roku dokonał nadania oświadczenia o wypowiedzeniu, które doręczone zostało w Urzędzie Pocztowym w M. w dniu 11 września 2020 roku. Wbrew twierdzeniom powoda, data nadania pisma w pocztówce pocztowej, która przypada

na dzień następujący po sporządzeniu wypowiedzenia oraz fakt jego nadania w Urzędzie Pocztowym we W., a także doręczenia go w Urzędzie Pocztowym w M. pozwala na przyjęcie, iż przedłożony przez powoda wydruk przedstawiający śledzenie przesyłki dotyczy wypowiedzenia ugody zawartej przez Prokurę Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.. Pozwana nie przedłożyła żadnego kontrdowodu w tym zakresie, nie wyjaśniając, jaka to inna przesyłka od tożsamego miejscowo nadawcy miała być do niej w tym czasie nadana.

W tych okolicznościach nie ulega wątpliwości, że oświadczenie o wypowiedzeniu ugody faktycznie zostało przez powoda do pozwanej wysłane, a pozwana miała możliwość zapoznania się z jego treścią. Przyznać należy, że wydruk

śledzenia przedłożony przez powoda paczki ma charakter pogładowy. Z drugiej jednak strony administratorem danych oraz informacji w nich stwierdzonych, jak i odpowiedzialnym za ich zamieszczanie jest podmiot zewnętrzny Poczta Polska S.A., co pozwala uznać, że dokument ten – choć prywatny w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego – przedstawia rzetelne

i prawdziwe informacje. Pozwala na wyprowadzenie domniemania faktycznego, które nie zostało w niniejszym procesie obalone. Podkreślić także należy, że celem upewnienia się co do prawdziwości i autentyczności rzeczonoego wydruku Sąd rozpoznający niniejszą sprawę dokonał jego pozytywnej weryfikacji za pośrednictwem strony internetowej (...)

Pozwana zarzuciła oświadczeniu powoda o wypowiedzeniu ugody także brak formy pisemnej. Minimalne wymogi zachowania formy pisemnej określa art. 78 § 1 kc, który stanowi, że do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli, zaś

do zawarcia umowy wystarcza wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczeń woli,

z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron, lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany. Jak wskazuje zgodnie judykatura oraz doktryna, dokument ten nie musi być sporządzony (spisany) przez stronę czynności prawnej. Może to uczynić osoba trzecia odręcznie lub na maszynie czy komputerze (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2012 roku sygn. akt I CSK 373/11, publ. LEX nr 1129074, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 września 2009 roku sygn. akt I ACa 531/09, publ. LEX nr 756649 oraz A. Jedliński [w:] Kodeks cywilny..., t. 1, red. A. Kidyba, 2012, kom. do art. 78, nt 1). Podpis może być skrócony, nie musi być czytelny, może nawet pomijać pewne litery - np. samą końcówkę nazwiska (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2016 roku sygn. akt II CSK 518/15, publ. LEX nr 205147, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 czerwca 2020 roku sygn. akt

I ACa 684/19, publ. LEX nr 3150142). Oświadczenie o wypowiedzeniu ugody z dnia

7 września 2020 roku spełnia wymogi z art. 78 § 1 kc. Zawiera bowiem utrwaloną treść oświadczenia woli w dokumencie sporządzonym w języku pisanim, a dokument ten opatrzony jest własnoręcznym podpisem osoby składającej oświadczenie, która była do tego upoważniona.

W świetle powyższych rozważań prawnych oraz dokonanych ustaleń stwierdzić należy, że powód dokonał skutecznego wypowiedzenia zawartej z pozwaną ugody,

co przesądza o wymagalności i zasadności dochodzonego pozwem roszczenia.

Zarzut pozwanej w zakresie abuzywności postanowień umowy pożyczki z dnia

3 stycznia 2019 roku również nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z art. 917 kc przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Według powszechnego zapatrywania doktryny ugoda stanowi typ umowy ustalającej, następczej, zmierzającej do nadania stosunkowi prawnemu cechy pewności i bezsporności. Skutkiem zawarcia ugody jest ułożenie na nowo treści łączącego strony stosunku prawnego, zgodnie

z wolą stron. W chwili zawarcia ugody z dnia 13 lutego 2019 roku pozwana uznała dochodzone pozwem roszczenie, co do zasady, jak i wysokości, a jej strony zgodnie ustaliły dogodne i sprzyjające pozwanej warunki oraz harmonogram spłat przedmiotowego zadłużenia. Uznanie to – co do zasady – wyłącza badanie abuzywności postanowień umowy pożyczki z dnia 3 stycznia 2019 roku.

Mając jednakże na uwadze, iż ugoda została zawarta z konsumentem wskazać należy, że pożyczkodawca ustalił koszty pozaodsetkowe w wysokości dopuszczalnej w myśl

art. 36a ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim. W przywołanym przepisie ustawodawca wprowadził tzw. limity pozaodsetkowych kosztów w związku z określoną umową o kredyt konsumencki, których zasadność weryfikuje się za pomocą wzoru matematycznego (...) $\leq (K \times 15\%) + (K \times n/R \times 6\%)$, gdzie K oznaczana całkowita kwota kredytu, n – okres spłaty wyrażony w dniach, a R – liczba dni w roku. Przy tym pojęcie pozaodsetkowych kosztów kredytu zdefiniowano w art. 5 pkt 6a ustawy, który stanowi, że pozaodsetkowe koszty kredytu to wszelkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki

z wyłączeniem odsetek. Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu określony w art. 36 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi pewien pułap wyliczany na podstawie całkowitej kwoty kredytu, a składa się on z sumy dwóch elementów. Pierwszy element (25 %)

ma charakter stały dla danej kwoty kredytu. Drugi element (30 %) jest zmienny i zależy

od długości okresu kredytowania wyrażonego w dniach. Jednocześnie w art. 36a ust. 2 ustawy zastrzeżono, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, a więc zgodnie z art. 5 pkt 7 ustawy, maksymalnej kwoty wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt (por. Czech Tomasz, Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, opubl. WKP 2018).

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy wskazać należy,

że wierzyciel pierwotny uprawniony był do naliczenia w związku z zawieraną umową pożyczki nr (...) pozakodeksowych kosztów pożyczki w maksymalnej kwocie

11.853,42 złotych. Jak wynika bowiem z treści umowy, całkowita kwota kredytu wynosi 10.000 złotych, a okres spłaty – 3 lata, 1 miesiąc i 11 dni tj. 1.138 dni. Dokonując zatem rachunku matematycznego stosownie do treści art. 36 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim otrzymuje się następujący wynik: $(10.000 \text{ zł} \times 25 \%) + (10.000 \times 1.138 \text{ dni} / 365 \text{ dni} \times 30 \%) = 2.500 \text{ zł} + 9.353,42 \text{ zł} = 11.853,42 \text{ zł}$. Z kolei łączne pozaodsetkowe koszty kredytu ustalone przez pożyczkodawcę opiewają łącznie na kwotę 9.972 złotych, a w skład jej wchodzi: opłata przygotowawcza (stanowiąca 25 % kwoty prowizji) oraz wynagrodzenie prowizyjne. Niewątpliwie więc ustalone przez wierzyciela pierwotnego pozaodsetkowe koszty pożyczki są niższe niż (...) wyliczony dla umowy.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 720 § 1 kpc w zw. z art. 509 § 1 i 2 kc w zw. z art. 917 kc oraz w zw. z art. 6 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc, aprobując wskazaną w pozwie datę wymagalności roszczenia.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II wyroku – stosownie do jego wyniku –

na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ i 3 kpc w zw. § 15 ust. 1 i w zw. § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.), zasądzając od pozwanej

na rzecz powoda kwotę 4.617 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę

3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wśród udokumentowanych kosztów procesu znalazła się również opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.000 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski